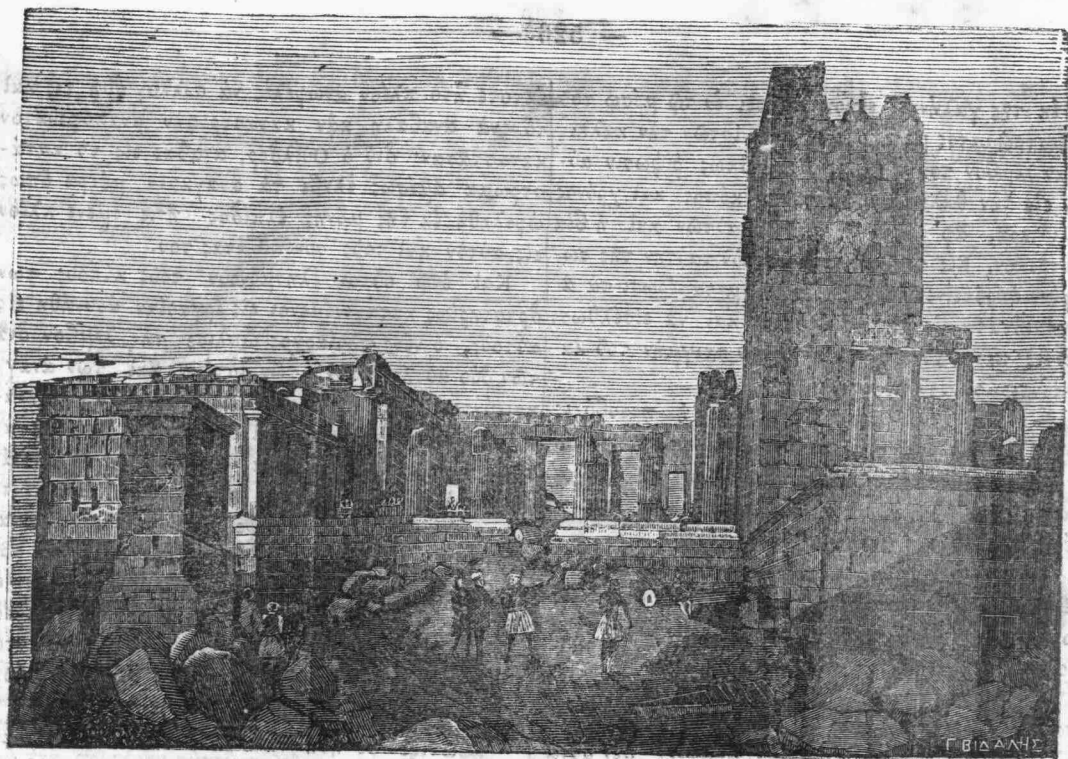

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ.

Φυλλάδ. 71.

Τόμος Η'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1855

Ο ΕΡΓΘΟΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

(Συνέχεια, δρ. Φυλλ. 70.)

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ παιδαγωγὸς πάντοτε ἀτενίζουσα τὸν Οὐίλντερ, λοιπόν ὑπάρχει ἐλπίς τις σωτηρίας; Πικρὸν μειδιάμα διέστειλε τὰ ὠχρὰ καὶ συνεσφιγμένα χεῖλη τοῦ νέου, ὥσεί ἀκτὶς ἡλίου διαπερῶσα τοὺς πυκνοὺς ἀτμοὺς ἀτμοσφαίρας σκαιᾶς καὶ ὀμιχλώδους.

— Ὑπάρχει, ἀπεκρίθη μετὰ σταθερότητος ὁ Οὐίλντερ· ἡ θέσις μας ἀκόμη δὲν εἶναι ἀπελπιστική.

— Τότε εἶθε ὁ κυβερνῶν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν νὰ γένη ἴλεως εἰς ἡμᾶς, εἶπεν ἡ παιδαγωγός, τῆς ὁποίας ἡ θλίψις, ἐπὶ πολὺ ἀποπνιγεία ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐξεχύθη ἥδη εἰς χεῖμαρρον δακρύων.

Ἡ Γερτρούδη ἐκρεμάσθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς φίλης της, καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀνεκούφισαν ἀμ-

φότεραι διὰ τῶν δακρύων τὴν συγκίνησιν τὴν θλίβουσαν τὰς καρδίας των.

— Τώρα, φιλότατη μου, εἶπεν ἡ Γερτρούδη ἀφίνουσα τὰς ἀγκάλας τῆς τροφοῦ αὐτῆς, ἃς ἀναθέσωμεν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν εἰς τὸν θεὸν κατὰ πρῶτον, καὶ εἰς τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ κυρίου Οὐίλντερ κατὰ δεύτερον λόγον· διότι καὶ προεῖδε καὶ προεῖπε τὸν κίνδυνον, ὥστε δύναται ἐπίσης νὰ προμαντεύσῃ καὶ τὴν σωτηρίαν μας.

— Προεῖδε καὶ προεῖπεν! ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγός διὰ φωνῆς ἀποδεικνυούσης ὅτι δὲν παύει τοσαύτην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πρόγνωσιν τοῦ πλοιάρχου. Οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο νὰ προείδῃ τὸ φρικῶδες τοῦτο δυστύχημα, προαισθανθεὶς δὲ αὐτὸ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸν κίνδυνον. Θὰ παύσω, κύριε Οὐίλντερ, νὰ σῶς ζητῶ εἰς τὸ ἐξῆς ἐξηγήσεις ἀνωφελεῖς πλέον καταστάσας, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇτε, ἐλπίζω, τὴν χάριν νὰ ὑποδείξῃτε τὰς περὶ σωτηρίας ἐλπίδας σας.

Ὁ Οὐίλντερ ἐσπῶσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ὄψω ὁδυνῶν τὴν καὶ φυσικὴν περιέργειαν τῆς ταλαίηνος γυναικός. Οἱ στασιασταὶ, ἀπεύσαντες νὰ ὠφεληθῶ-

σιν ἐκ τῆς γαλήνης, εἶχον ἀρήσει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καταστρώματος μεταξύ τῶν δύο ἰστών τὴν καλλιτέραν λέμβον τοῦ πλοίου, διότι ὅπως ῥίψωσιν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπρὸ τοῦ κόπου καὶ χρόνος πλείοτε, ἀπ' ὅσον ἡ σπουδὴ αὐτῶν καὶ ἡ βία ἐπέτρεπον. Βίς τὴν κιβωτὸν λοιπὸν ταύτην τῆς σωτηρίας ἐπρότεινεν ὁ Οὐίλδερ νὰ μεταφέρωσι τὰ ἀναγκασιότατα εἰς αὐτοὺς ἐφόδια καὶ νὰ εἰσέλθωσι πάντες περιμένοντες τὴν κρίσιμον στιγμήν τοῦ καταποντισμοῦ τοῦ πλοίου.

— Πῶς! ἀνέκραζεν ὠχρίασα ἡ πρεσβύτις, αὐτοῦ λοιπὸν ἐπιστηρίζετε τὰς ἐλπίδας σας; ἀλλ' ἐγὼ ἤκουσα ὅτι, ὅταν ἡ ἄβυσσος ἀνοιχθῇ διὰ τὴν καταπὴν τὸ πλοῖον, καταπίνει ὅμοῦ καὶ πάντα τὰ περίεξ εὐρισκόμενα μικρότερα ἀντικείμενα.

— Τοῦτο συμβαίνει πραγματικῶς ἐνίοτε, δὲν θέλω νὰ σά; ἐξαπατήσω· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι περισσότερας ἐλπίδας ἔχομεν νὰ σωθῶμεν παρὰ νὰ συναπολεσθῶμεν μετὰ τοῦ πλοίου.

— Εἶναι τρομερὰ ἡ ἐλπίς αὕτη, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγὸς· ἀλλὰ γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! Ἀλλ' ὅμως, προσέθηκεν, ἡ ἐπιτηδεύτης δὲν δύναται ἄρ' γε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν δύναμιν, καὶ δὲν ὑπάρχει μέσον ἄλλο νὰ ῥίψωμεν τὴν λέμβον αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, πρὶν ἐπέλθῃ ἡ ἀπαίσιος ἐκείνη στιγμή;

Ὁ Οὐίλδερ ἀνένευσεν τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἴμεθα τόσον ἀδύνατοι ὅσον φαινόμεθα, εἶπεν ἡ Γερτρούδη· διευθύνετε τὰς δυνάμεις μας· ἡ Κασάνδρα εἶναι ἰσχυρὰ ὡς ἀνὴρ.

Καὶ ταῦτα λέγοντα ἡ ταλαίπωρος κόρη εἰδὼς τὴν μαύρην δούλην περὶ ἧς καὶ ἄλλοτε ἐλάλησαμεν, καὶ ἥτις ἔστατο θήματα τινα ὀπίσω κρατοῦσα τὰ σάλιον καὶ τὸ ἐπανωφόριον τῆς κυρίας της, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἀπλοῦ περιπάτου.

— Καὶ εἰκοσιν ἀνδρῶν δύναμιν ἐὰν εἴχαμεν, ἐπανελάθεν ὁ Οὐίλδερ, πάλιν δὲν ἠθέλαμεν κατορθῶσαι νὰ ῥίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν λέμβον, στερούμενοι τῆς βοηθείας τῶν μηχανῶν. Ἄς μὴ χάνωμεν λοιπὸν τὸν καιρὸν μας εἰς ματαίους λόγους· ἐγὼ ὑπάγω κάτω νὰ ἴδω πόσον θὰ διαρκέσῃ ἀκόμῃ ἡ κρίσις αὕτη· σεῖς δὲ προετοιμάσατε ἐν τοσούτῳ πάντα τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια.

Καὶ εἰδείξε τότε διαφόρους προμηθείας τὰς ὁποίας συνεβούλευσε νὰ θέτωσιν ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν λέμβον, καὶ ἔπειτα κατέβη εἰς τὸ κῆτος τοῦ πλοίου ὅπως ἴδῃ τὴν ὕψωσιν τοῦ ὕδατος. Εὗρε δὲ τὴν θέσιν αὐτῶν τρομερωτέραν ἀπ' ὅσον περιέμενε· διότι ἡ Καρολίνα, ἀπολέσασα τοὺς ἰστούς τοσοῦτον βαρεῖα εἶχε γίνῃ, καὶ τοσοῦτον εἶχε στενοχωρηθῇ ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων, ὥστε τὸ ὕδωρ εἰσέβρεε πανταχόθεν ποταμῶδες.

Τὴν κατάστασιν ταύτην ἰδὼν ὁ νέος πλοίαρχος, τρομερὰν κατὰρ' ἀρῆκεν ἀπὸ τὰ δάθη τῆς καρδίας του κατὰ τῆς ἀμαθείας καὶ δευσιδαιμονίας τοῦ παραλόγου φαναθευθίντος πληρώματος. Τὸ δυστύχημα ἦτο βεβαίως μέγα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ τῆς κρετερίας ἡδύνατο νὰ θεραπευθῇ

ἐκτοτε ἢ το πλεον ἀνωφελές νὰ συλλογισθῇ τις καὶ τὸ νὰ ἀναβάλῃ καὶν καταστροφὴν ἀναπόφευκτον καταστᾶσαν· διὸ ὁ Οὐίλδερ, ἀναβὰς εἰς τὴν κατὰστρωμα ἀμέσως ἐλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὅπως ὠρελθῇ ἐκ τῆς μόνῃς ἐλπίδος ἥτις ἔμενε πλεον εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς συνεπιβάτας του.

Καὶ ἐνῷ οὗτοι ἐλητημόνουν τοὺς κόπους τῶν δραστηρίως καταγιγόμενων εἰς ἐργασίαν ἀσυνήθη εἰς αὐτοὺς, ὁ νέος πλοίαρχος ὥπλισε τὴν λέμβον διὰ τῶν δύο αὐτῆς ἰστών, τῶν ἰστίων καὶ τῶν ἀναγκαιούντων σχοινίων· ἔκοψεν ἀκολουθῶς τὰ περικρατοῦντα αὐτὴν σχοινία, καὶ ἐπέβησεν ἀμέσως τὰς τρεῖς γυναῖκας, καὶ ἔπειτα ἀπεφόρτισε τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πραγμάτων δι' ὧν τὸ εἶχον πληρώσει, καὶ ἔρριψε κατὰ μέρος κιβώτια, δέματα, καὶ ἄλλα, μὴ δότα· ἀκρόασιν εἰς τὰς κραυγὰς τῆς μαύρης δούλης· ἀφῆσας δὲ μόνον ἐν τῇ λέμβῳ, πυξίδα, τρόφιμα καὶ ὕδωρ, ἐκάθησε εἰς τὴν πρόμην, καὶ διὰ τῆς γενναιότητος καὶ τοῦ ψυχροῦ ἤθους του ἀπεπειράθη νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰς θρηνοῦσας γυναῖκας.

Ἐφώτιζε δὲ ἤδη τὴν θάλασσαν ὁ ἥλιος, καὶ ἐντελής γαλήνη ἐπεκράτει· ἡ πρῶρα τῆς Καρολίνης κατέπιπτε κατ' ὀλίγον βυθιζομένη ἀνεπαισθήτως· κατὰ ταύτας δὲ τὰς κρίσιμους στιγμὰς τῆς προσδοκίας τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου, ἡ συνδιάλεξις τῶν ναυαγούντων ἔλαβε μετ' ὀλίγον τόνον ἐμπιστοσύνης ἐγκαρδίου καὶ τι μάλιστα ἀόριστον αἶσθημα βεβαιότητος περὶ τῆς σωτηρίας· ἀλλὰ πολλάκις διεκόπη ὑπὸ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς σκέψεως ἕκαστος αὐτῶν, μὴ θέλων νὰ διεγερῇ ἀνωφελῶς τὸν φόβον τῶν ἄλλων, ἀπέφευγε νὰ ποιήσῃ μνηεὶν τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδύναντο καὶ νὰ τὸν ἀποκρύψωσι· ἡ ὁμίχλη ἐπῆλθε καὶ ἐπῆρξεν ἐτι μαλλον τὴν φρίκην τῆς σκηνῆς ταύτης· ἐφαίνετο ὅτι ὁ θάνατος ἐπλησίασε μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν φρίκην, ἤκουε δὲ τις μακρόθεν κτυπῶντα τὴν θάλασσαν τὰ ὑπερμεγέθη τοῦ ὠκεανοῦ κῆτη συνοδεύμενα ὑπὸ τῶν ἄλλων μικροτέρων ἰχθύων τῶν συνήθων δορυφόρων των. Ἡ πυρετώδης καὶ τεταραγμένη φαντασία τῆς Γερτρούδης ἀνελογίζετο πάντα τὰ τέρατα τοῦ ὠκεανοῦ ἐξεληθόντα τῶν φωλεῶν των ὅπως παρασταθῶσιν εἰς τὴν καταστροφὴν· καὶ τοὶ δὲ ὁ Οὐίλδερ τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ ἐμφάνησις τῶν τεράτων τούτων ἦτο αἴσιος οἰωνός, αὐτὴ ὅμως ἐπέμενε βλέπουσα τὰ μυστηριώδη θάραθρα πρὸς τὰ ὁποῖα τὸ πλοῖον ἐφέρετο ὅπου ἀνέμενον αὐτοὺς οἱ ἀποτρόπαιοι τῆς ἄβυσσου ξένοι. Ἀλλ' ἡ σελήνη ἐπερανεῖσα πάλιν, ἐγλύκυνεν ἐπ' ὀλίγον τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο θέαμα.

— Τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Οὐίλδερ βλέπων τὸ ὠχρὸν καὶ μελαγχολικὸν ἄστρον ἐξελθόν τοῦ ὠκεανοῦ, θὰ ἔχωμεν λαμπράδα νὰ μᾶς φωτίξῃ· κερταρεῖτε μετὰ γενναιότητος! Ἡ εἰμαρμένη στιγμή πλησιάζει· δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ὁ Θεός!

— Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἡ Καρολίνα δὲν θὰ πλεύσῃ ἀκόμῃ ἐπὶ πολὺ; ἠρώτησεν ἡ παιδαγωγός;

— Ναί, εἶπεν ὁ Οὐίλδερ τείνας τὴν ἀκοὴν ὅπως

ἀκροασθῇ καταχθόνιον ἤχον ἐξελθόντα ἐκ τοῦ κή-
τους τοῦ πλοίου.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἤκουσθη ὡς ὑπόκωφος μυκηθμός
ἐν τῇ κήτει τοῦ πλοίου καὶ ὁ ἀήρ ὁ ἐν αὐτῷ περιε-
χόμενος ἀνετίναξεν εἰς τὸν αἶρα τὰ ξύλα τῶν ἀν-
τλήων μὲ κρότον ὅμοιον κανονίου.

— Πιασθῆτε εἰς τὰ σχοινία τὰ ὅποια σᾶς ἔδω-
σα ! ἐκραύγατον ὁ Οὐίλντερ ἀσθμαίνων. Αἱ λέξεις
αὗται κατεπνίγησαν ὑπὸ τοῦ ἀναβρασμοῦ τῶν ὑδά-
των ἡ Καρολίνα ἔταλαντεύθη ἐπὶ στιγμὴν, καὶ
ἔπειτα κλίσασα τὴν πρῶραν αὐτῆς πρὸς τὴν ἄβυσ-
σον ἐβυθίσθη ὡς ὁ Λεβιθὰν ἐπανακάμπτων εἰς τὸ
μυστηριώδες ἐνδιαιτήμά του. Ὅτε τὸ πλοῖον ἐβυ-
θίσθη, ἡ λέμβος ἐφάνη ἀπολεσθεῖσα ἐπὶ μίαν στιγ-
μὴν ἐντὸς τοῦ χαίνοντος θαλάσσιου· ἀλλ' εὐκίνητο·
καὶ ἐλαφρὰ, ἀνηγέρθη καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός
σφενδονισθεῖσα ὑπὸ τῆς βίας τοῦ ἀνελθόντος τοῦ
ὑδατος ὄγκου. Τὸ ὕδωρ ὥρμησε ἐν τῷ ἀναβρασμῷ
μετὰ τοσαύτης βίας, ὥστε ἐφάνη θέλων νὰ συμ-
παρασύρῃ τὰ πάντα· ἀλλὰ βυθισθεῖσας πλέον τῆς
Καρολίνης ὁλοτελῶς ἡ ἐλαφρὰ λέμβος μόνῃ ἔμεινεν
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ, ὅστις ἀνέλαβε πάλιν
τὴν πρότεραν αὐτοῦ γαλήνην.

Κεφαλ. ΙΗ΄:

— Ἐσώθημεν ! εἶπεν ὁ Οὐίλντερ, καὶ εἰς μόνον
τὸν θεὸν πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν εὐχαριστίας διότι
ἀνευ τῆς ἀντιλήψεως αὐτοῦ, ἡ ἐπιστήμη μου εἰς
οὐδὲν ἦθελεν ἐπαρκέσει.

Αἱ γυναῖκες αἱ κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην τοῦ
καταποντισμοῦ στιγμὴν κρύψασαι τὸ πρόσωπον εἰς
τὰς παλάμας αὐτῶν, ἀνέπεμψαν διάφυρον εὐχαρι-
στίαν εἰς τὸν θεὸν ἰδοῦσαι τὸν κίνδυνον παρελθόν-
τα. Ἀλλ' ὅμως ἡ θέσις αὐτῶν ἦν ἔτι κρίσιμος· μι-
κρὰ καὶ εὐθραυστος λέμβος ἦτο δι' αὐτάς ὁ κόσμος
καὶ πανταχόθεν κύκλῳ ἐξετείνεται ἔρκμος ἀχανής,
ἀτελεστήτος.

— Θαρρεῖτε, εἶπεν ὁ Οὐίλντερ εὐθύμως θελὼν νὰ
διασκεδάσῃ τοὺς φόβους τῶν ἡ λέμβος μας εἶναι
καλὴ καὶ δὲν εἶναι ἀκόμη ἀδύνατον εἰς ἡμᾶς νὰ
φθάσωμεν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν ἀκτὴν· ὁ ἄνεμος
πνέει νοτιοδυτικῶς καὶ πρέπει νὰ ὠφελιωθῶμεν ἐξ
αὐτοῦ.

Καὶ παράυτα ἀνεπέτασε τὰ δύο ἱστία τῆς λέμ-
βου καὶ ἔλαβε τὸν οἶακα τοῦ πιδάλιου. Τὸ ἐλα-
φρὸν ἱστίον ἐκολπώθη ὑπὸ τοῦ θαλασσίου πνεύμα-
τος καὶ ὥθησε τὸ σκάφος ἐραδέως εἰς τὰ ἐμπρός
ἐν μέσῳ τοῦ σκότους. Ὁ Οὐίλντερ προέτρεψε τὰς
γυναῖκας νὰ ἀναπαυθῶσιν, αὗται δὲ ἔβλεπουν ὅτι
ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος, ἀπεσύρθησαν πρὸς τὸ μέ-
ρος τὸ ὅποιον ταῖς ἔδειξε. Ὁ νέος πλοίαρχος ἔστρε-
ψε τότε τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου πρὸς τὴν μακρὰν ἐκείνην
καὶ στενὴν νῆσον τὴν ἐκτεινομένην μεταξὺ τῆς ἀ-
νοικτῆς θαλάσσης, καὶ τῆς παραλίας τοῦ Κονεκτι-
κού. Ὄντος δὲ ἐπιτηδείου τοῦ ἀνέμου, ὁ Οὐίλντερ
ἐβυθίσθη εἰς ὄνειροπολήσεις ῥομαντικὰς τῆς ἐρα-
χείας μὲν ἀλλὰ πλήρους συμβεβηκότων ζωῆς τοῦ

ἐνίοτε ἐκλινε ὅπως ἀκροασθῇ τὴν ἤσυχον τῶν κοι-
μωμένων ἀναπνοήν· τὸ πλεῖστον δὲ τῆς νυκτὸς
διήλθεν οὕτω ὄνειροπολῶν ἀνευ τινὸς μεταβολῆς.

Ἀλλὰ πρὸς τὴν αὐγὴν ἡ σελήνη ἐλαμψεν ἐν ἀτ-
μοσφαίρᾳ καθαρᾷ καὶ αἰθρίᾳ, ἡ δὲ αὖρα τῆς πρωίας
ἐκόμισε τὰς εὐωδίας τῆς γῆς, σημεῖα πάντα ὅτι ὁ
ἀπὸ γαίης ἄνεμος ὑπερίσχυσε.

Ὡρας τινὰς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὁ ἄ-
νεμος ἐκόπασε καὶ τὰ ρεύματα ἐφάνησαν ἐναντία
κατερχόμενα ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς· ὁ Οὐίλντερ
συνέστειλε τότε τὰ ἱστία τοῦ πλοίου καὶ ἔπειτα ἀδιστά-
κτως ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ διάφορα ἐφόδια
τὰ μὴ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ὁλίγον μετὰ ταῦτα,
ὁ ἄνεμος ἐπνευσε βορειοδυτικῶς συνεπιφέρον τὴν
παγετώδη ὁσμὴν τῶν ἀξένων ἀκτῶν τοῦ Καναδά.

— Ἄ σὲ ἀναγνωρίζω, ἐψιθύρισε ὁ Οὐίλντερ ἀπὸ
τῆς πρώτης πνοῆς τοῦ ἐναντίου ἀνέμου, σὲ ἀναγνω-
ρίζω μὲ τὴν ὁσμὴν τὴν ὅποιαν φέρεις τοῦ γλυκεῖος
ὑδατος καὶ τῆς γῆς· ἄμποτε νὰ ἐξαντλήσῃς τὰς
δυνάμεις σου ἐπὶ τῶν λιμνῶν καὶ νὰ μὴν ἔλθῃς νὰ
ἐπιφέρῃς ἐμπόδια εἰς τὸν κεκμηκότα ναυτήν !

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν ἡ Γερτρούδη ἀνασηκο-
θεῖσα αἶφνης ἅμα ἡσθάνθη τὴν μεταβολὴν τοῦ
ἀέρος.

— Κοιμήσου, κυρία μου, κοιμήσου, ἀπεκρίθη ὁ
Οὐίλντερ· διότι ἡ φωνὴ αὕτη καὶ τοι τοσοῦτον γλυ-
κεῖα ἐστενογῶρει αὐτὸν εἰς τοιαύτας στιγμὰς.

— Μήπως διατρέχουμεν πάλιν νέους κινδύνους
ἠρώτησεν ἡ νεανίς· εἰπέτε μου καὶ θὰ σᾶς ἀκούσω
μετὰ γενναιότητος, διότι εἶμαι θυγάτηρ στρα-
τιώτου.

Ὁ Οὐίλντερ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ὀρί-
ζοντα, οὐδὲν ὅμως ἀπεκρίθη.

— Αἰσθάνομαι, ἐπανέλαβεν ἡ Γερτρούδη, ὅτι ὁ
ἄνεμος εἶναι ψυχρότερος παρὰ πρότερον, ἀλλὰ δὲν
βλέπω καμμίαν ἄλλην μεταβολὴν.

— Ἡξεύρετε λοιπὸν ποῦ τρέχουμεν ἤδη ;

— Πρὸς τὴν γῆν ἐσθαιῶς, ἐπανέλαβεν ἡ κόρη·
ὁ ἴδιος μοι τὸ ἐσθαιῶσατε χθὲς καὶ πιστεύω ὅτι
δὲν ἠθέλετε νὰ μὲ ἀπατήσητε.

— Ἀλήθειαν λέγετε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, καὶ
διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἰδοὺ σᾶς λέγω ὅτι πλα-
γασθε. Καὶ γνωρίζω μὲν ὅτι δι' ὑμᾶς ὅλα τὰ ση-
μεῖα τῆς πυξίδος εἶναι τὰ αὐτὰ, δὲν θέλω ὅμως
νὰ καταχρασθῶ τῆς εὐπειθείας σας.

— Λοιπὸν δὲν διευθυνόμεθα πρὸς τὴν ξηρὰν ;

— Πολλοὺ γε καὶ δεῖ ! ἐὰν ὁ ἄνεμος αὐτὸς ἐ-
ξακολουθήσῃ, διὰ νὰ εὐρωμεν ξηρὰν πρέπει νὰ δια-
πλεύσωμεν ὅλον τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν.

Ἡ Γερτρούδη οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐπανήλθε
περιλυπὸς παρὰ τῇ τροφῇ της.

Μείνας μόνος ὁ Οὐίλντερ συνεβουλεύθη τὴν πυ-
ξίδα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου· αἰσθανθεὶς δὲ
ὅτι ἰδύνατο νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴν
ἡπειρὸν μεταβάλλων τὴν διεύθυνσιν τῆς λέμβου,
ἔστρεψε τὸ πιδάλιον καὶ διευθύνθη νοτιοδυτικῶς.

Ἀλλ' ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν παράγαγε μεγάλα
αποτελέσματα. Ὁ ἄνεμος κύησε ταχέως καὶ τὸν

ἠνάγκασε νὰ συστείλῃ τὸ ἱστίον τῆς πρύμνης. Ὁ Αἴτιον τοῦ τρόμου τῆς ἤτο πτώματι τὸ ὅποιον τῶς ἤρεμῶν ὠκεανὸς συνεπαράχθη καὶ ἡ λέμβος ὑψώθη ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων καὶ ἐβυθίσθη ἀκολουθῶς εἰς τὰ θάρακτα τὰ ὅποια ἠνίγοντο πρὸ αὐτῆς. Ὁ θόρυβος τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων ἔφερεν τὰς δύο γυναῖκας· πλησίον τοῦ προστατοῦ αὐτῶν, ὅστις ἐνησχολημένος ὦν εἰς τὸ νὰ συστείλῃ ἐπὶ πλέον τὰ ἱστία του, ἀπεκρίθη διὰ βραχέων εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτῶν.

Ὅτε ἡ ἡμέρα ἐφάνη ἡ θάλασσα ἦν ἐξηγριωμένη καὶ τὰ κύματα ἐθραύοντο μηχανωδῶς προμηνύοντα πάλην μεταξὺ τῶν στοιχείων ὁ ἥλιος ἐλαμπεν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ καὶ ἀνερέλους στερεώματος, καθαρὸς καὶ παγετώδης.

— Τί φρονεῖτε περὶ τῆς θέσεώς μας; ἠρώτησεν ἡ κυρία Οὐίλνι προσβλέψατα ἀκαρδαμυκτὶ τὸν Οὐίλνι. Ἐν ὅτῳ ὁ ἀνεμὸς διατηρηθῇ, ἀπεκρίθη, δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ μείνωμεν εἰς τὸν δρόμον τῶν πλοίων τῶν διευθυνομένων πρὸς τοὺς μεγάλους λιμένας τῆς ἀρκτου. Ἀλλὰ ἐὰν ἐπέλθῃ θύελλα, καὶ ἐὰν ἡ θάλασσα εἶναι πάντοτε τοσοῦτον τεταραχμένη, θὰ μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνωμεν εἰς ἀναχώρουν.

— Τότε λοιπὸν τὸ μόνον μας καταφύγιον θὰ ᾖ νὰ στρέψωμεν ὅθεν ἤλθομεν;

— Τότε πρέπει νὰ φύγωμεν ἔμπροσθεν τοῦ ἀνέμου.

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον μέρος; ἠρώτησεν ἡ Γερτρούδη ἥτις ἐν μέσῳ τῶν ἐρήμων τοῦ ὠκεανοῦ ἔχασε πᾶσαν ἰδέαν περὶ τόπων καὶ ἀποστάσεων.

— Πρὸς μέρος ἀντίθετον πρὸς τὴν ξηρὰν, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλνι, ῥίψας πρὸς αὐτὴν βλέμμα συμπαθές, τὸ ὅποιον τὴν ἔκαμε νὰ ταπεινώτῃ δειλῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν τούτῳ δὲ ἡ Κασάνδρα τῆς ὁποίας τὴν περιέργειαν οὐδὲν αἶσθημα κινδύνου ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ περιέφερε πανταχοῦ τοὺς μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς της. Αἶφνης δὲ ἀνερώνησε.

— Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα; φαίνεται ὡς μεγάλον ψάρι.

— Εἶναι πλοῖον, εἶπεν ὁ Οὐίλνι πηδήσας ἐπάνω ἀμέσως ὅπως κάλλιον ἰδῇ τὸ σκοτεινὸν ἀντικείμενον τὸ ἐπιραινόμενον καὶ ἀφανιζόμενον ἐντὸς τῶν κυμάτων εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν ποδῶν ἀπὸ τῆς λέμβου. — Αἶ ἀπὸ τὸ πλοῖον! Αἶ.

Ὁ ἀνεμὸς ἀπέφερε τοὺς λόγους τούτους· ἀλλ' οὐδεμία φωνὴ ἀνθρώπου· ἀπεκρίθη. Ἡ λέμβος ἐβυθίσθη μεταξὺ δύο κυμάτων καὶ ἐφάνη ἐπὶ μίαν στιγμήν ὅτι κατεποντίζετο.

— Πῶς γενοῦ θιέ μου! ἀνερώνησεν ἡ παιδαγωγός· ὑπάρχουν λοιπὸν καὶ ἄλλοι ἀνθρώποι ὅσον ἡμεῖς δυστυχεῖς!

— Ἦτο πλοῖον, εἶπεν ὁ Οὐίλνι. Μόλις δὲ ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους καὶ λέμβος ἀνατετραμένη παρήλθε πλησίον αὐτῶν. Ἡ Κασάνδρα ἀφῆκε τὸν οἶακα τοῦ παιδαλίου τὸ ὅποιον ἐκράτει καὶ ἐκπέμψατα γοερὰν κραυγὴν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἔκρουεν τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς της.

Αἴτιον τοῦ τρόμου τῆς ἤτο πτώματι τὸ ὅποιον περεδέρετο ὑπὸ τῶν κυμάτων, καὶ τὸ ὅποιον καὶ ὁ Οὐίλνι καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀνεγνώρισαν ὡς τὸ τοῦ Κνιστεᾶδ. Οὐδεὶς αὐτῶν ἐτόλμησεν ὁμῶς νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ θύματος. Ὁ Οὐίλνι ἤλπισε ὅτι αἱ σύντροφοί του δὲν εἶχον διακρίνει τοὺς ἐκ τῆς ἀγωνίας ἀλλοιωθέντας χαρακτῆρας τοῦ ὑποπλοιάρχου αἱ δὲ γυναῖκες ἔφριξαν τόσῃ ἀναλογισθεῖσαι τὴν τύχην ἥτις τὰς ἀνέμενεν ἐὰν ἠκολούθουν τοῦ στασιαστάς.

— Ἡ λέμβος ἐναυάγησεν, εἶπε τέλος ὁ Οὐίλνι ἤτο φορτωμένη μέχρι τοῦ χεῖλους.

— Πιστεύετε ὅτι ὅλοι ἀπωλέσθησαν; ἠρώτησεν ἡ κυρία Οὐίλνι.

— Ὅλοι! εὐχάριστω; θὰ ἐδίδα τὴν μίαν μου χεῖρα διὰ νὰ σώσω ἓνα τοῦλάχιστον τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ναυτῶν τῶν τόσων ἀνοήτως φανακισθέντων.

— Οὕτω λοιπὸν ἐκ πάντων τῶν ἀνθρώπων τῶν πρὸ ὀλίγων ὥρων ἀναχωρησάντων ἐκ τοῦ Νευπὸρ, μόνοι ἡμεῖς εἴμεθα ζῶντες;

— Μόνοι!

— Εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦτο νὰ προῖδῃ ταύτας τὰς δυστυχίας, προσέθηκεν ἡ παιδαγωγός· ὁ κίνδυνος τὸν ὅποιον ὑπηνίττεσθε δὲν εἶχε λοιπὸν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν κίνδυνον τὸν ὅποιον διετρέξαμεν.

— Καμμίαν.

— Αὐτὸς δὲ παρήλθε πλέον τώρα;

— Ἐλπίζω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Γερτρούδη ἔβασε τὴν χεῖρα βιαίως ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Οὐίλνι. — Ἰδέτε! ἐφώνησε· δεδοξαμένους ἔστω ὁ Θεός· ἰδοὺ παρήγορον θέαμα!

— Εἶναι πλοῖον! εἶπεν ἡ κυρία Οὐίλνι. Ἀλλὰ φανερόν κῦμα παρενετέθη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀντικειμένου τὸ ὅποιον ἐδείκνυε. Αἱ κινήσεις τῆς λέμβου κυμαινομένης ἐπὶ τῆς ἀνωμάλου ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ κατέστησαν καὶ πάλιν εἰς αὐτοὺς ὀρεχτὸν τὸ ξένον πλοῖον τὸ ὅποιον χαριέντως διέσχισε τὰ κύματα ὡς θαλάσσιόν τι πτηνόν. Ἡ κυρία Οὐίλνι καὶ ἡ Γερτρούδη κλίνασαι τότε τὴν κεφαλὴν πύκνισαν τὸν Θεὸν δι' ἀφώνων προσευχῶν, διὰ τὴν ἀπροσδόκητον βοήθειαν τὴν ὁποίαν ἔστειλε πρὸς αὐτούς· καὶ ἡ Κασάνδρα δὲ αὕτη, ζωηρότερα εἰς ὅλα της τὰ αἰσθήματα κατελήφθη ὑπὸ παρφόρου χαρᾶς γελῶσα καὶ κλαίοντα ἐν ταυτῷ μόνον· ὁ Οὐίλνι δὲ ἔμεινε κατῆφης καὶ ἀνήτυχος.

— Τί ἔχετε; τὸν ἠρώτησεν ἡ Γερτρούδη ἐν ἀπορίᾳ μήπως τάχα λυπέσθε· βλέποντες ὅτι διεφύγομεν θάνατον βέβαιον σχεδόν;

— Καὶ τὴν ζωὴν μου αὕτην θὰ ἐδίδον διὰ νὰ τὰς προστατεύσω, ἀπεκρίθη ὁ νεὸς ναύτης· ἀλλὰ...

— Δὲν πρέπει νὰ σκεπτόμεθα ἄλλο παρὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, διέκοψεν ἡ παιδαγωγός· ἐγὼ δὲν δίδω ἀκρόατιν εἰς ψυχρὰς παρατηρήσεις· τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἀλλὰ;

— Ὁ κερὸς ἔσως μᾶς ἐμποδίσαι νὰ πλησιάσω-

μεν, νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν βοήθειαν αὐτοῦ τοῦ πλοίου.

— Δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα. Ἐννοῶ ὅτι θέλετε νὰ ἐλαττώσῃτε ἐλπίδας αἰτινες ἴσως καὶ θὰ ἀποτύχουν, ἀλλὰ γνωρίζουσα καὶ ἐγὼ ὀλίγον τὴν θάλασσαν εἰσεύρω ὅτι ἔχοντες βοηθὸν τὸν ἀνεμν, θὰ δυνηθῶμεν νὰ γίνωμεν ἀκουστοί. Τὸ πλοῖον ἀναχωρεῖ, δὲν βλέπετε; Μᾶς εἶδε, μᾶς περιμένει.

— Ὄχι, ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ ἀκόμη δὲν μᾶς εἶδε· ἡ μικρὰ λέμβος μας διαφεύγει τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Καὶ δοξάζετε διὰ τοῦτο τὸν Θεόν; ἠρώτησεν ἡ Γερτρούδη καταπλαγείσα.

— Ἐδόξασα λοιπὸν τὸν Θεόν; ἠρώτησεν ὁ Οὐίλντερ. Δὲν βλέπετε ὅτι τὸ πλοῖον εἶναι ὠπλισμένον; Ἴσως ἀνήκει εἰς ἔθνος ἐχθρικόν.

— Καὶ ποῖος σὰς εἶπε ὅτι δὲν εἶναι πλοῖον βασιλικόν; ἐπειτα δὲ καὶ Γάλλοι, ἂν ᾖναι, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ἐχθρὸν γενναῖον· καὶ πειρατὴς ἂν ᾖναι θὰ δώσῃ ἄσυλον εἰς γυναῖκας ναυαγισάσας.

— Ἔστω λοιπὸν, ἐπανελάθεν ὁ Οὐίλντερ, ἂς προχωρήσωμεν· καὶ ἐπειδὴ τὸ πλοῖον αὐτὸ τρέχει ἄλλην ἀπὸ τὴν ἡμετέραν διεύθυνσιν, δυνατόν νὰ φθάσωμεν εἰς θέσιν ἐκ τῆς ὁποίας νὰ ἡμεθα κύριοι τῶν κινήσεών μας.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασαι αἱ γυναῖκες ἔμειναν ἄφωνοι, ἀδυνατοῦσαι νὰ μαντεύσωσι τὴν αἰτίαν τῆς ψυχρότητος τοῦ Οὐίλντερ. Μετ' ὀλίγον ἡ Κασάνδρα ἀπεύθυνε πρὸς αὐτὸν ζωηρὰς παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐδέχθη ἐν ἀγανακτήσει. Καὶ τότε ἡ δούλη, δραξαμένη μιᾷς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ νέος ἐπρόσχευεν ἀλλαχού, ἤρπασε ξύλον τι καὶ ἐπιδέσασα ἐπ' αὐτοῦ μανδύλιον λευκόν, τὸ ἐκίνησεν εἰς τὸν ἀέρα. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ σοβαρὸς ὀφθαλμὸς τοῦ νέου πλοιάρχου παρετήρησε τὸ σήμειον τοῦτο νέφος καπνοῦ ἐξεχύθη ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου καὶ ἐκपुरσοκρότητις ἐπηκολούθησεν ἐξασθενήσασα ἐκ τοῦ συριγμοῦ τοῦ ἐναντίου ἀνέμου.

— Τώρα πλέον δὲν πρέπει νὰ διστάζωμεν, εἶπεν ἡ κυρία Οὐίλν· ἐχθρὸς ἢ φίλος; ὁ ξένος μᾶς εἶδε πλέον.

Ὁ Οὐίλντερ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν ἐπιτηρῶν τὰς κινήσεις τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῶν ναυαγούντων. Τέσσαρα ἢ πέντε ἰσπία ἀνεπετάσθησαν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸν ἀνεμν διασχίζον τὰ ἀριζόντια κύματα μετὰ ταχύτητος καταπλακτικῆς.

— Εἶναι ἀργὰ πλέον τρώντι, ἐψιθύρυσεν ὁ νέος πλοίαρχος στρέψας καὶ αὐτὸς τὴν λέμβον του πρὸς τὸ πλοῖον.

Καὶ ἡ λέμβος ἡ τοσοῦτους ματαίους ἀγῶνας καταβαλοῦσα ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν, ἔσχιεν ὡς βελος τὴν θάλασσαν καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθη ὑπὸ τὸ πλοῖον, καὶ οἱ ναυαγίσαντες μετὰ μίαν στιγμὴν ᾗσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Κεφάλαιον ΙΘ'.

Βεβαίως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐμάντευσαν ἤδη ὅτι τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ᾗν ὁ Δελφὶν αὐτός. Ἡμεῖς δὲν

θέλομεν ἀκολουθήσει αὐτὸν εἰς τοὺς ἐλιγμούς καὶ τὰς ἀσκόπους λοξοδρομίας τῆς ἀορίστου διεύθυνσεώς του· ἀρκοῦμεθα μόνον δεικνύοντες αὐτὸν μίαν ἐβδομάδα κατόπιν εἰς κλίμα εὐκραέστερον καὶ θάλασσαν γαληνωτέραν. Ἦν δὲ τότε ἀπέναντι νησιδίων τινῶν χθαμαλῶν καὶ ὑπὸ ὑφάλων καὶ σκοπέλων περικυκλωμένων ὁ καιρὸς ἦτο γλυκὺς, καὶ τὸ πλοῖον, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ὠκεανὸς, ἐφαίνετο ἐπιφυλάττον τὰς δυνάμεις αὐτοῦ δι' ἀρμοδιωτέραν περιστάσιν. Ἡ αὖρα τῆς πρωῒας ἔπνεε μόλις καὶ ἐλαφρῶς ἐρύτιδον τὴν θάλασσαν ἥτις ὠμοιάζε μᾶλλον πρὸς λίμνην γαληναίαν. Οἱ ναῦται εἰργάζοντο νωχελῶς καὶ ὡς παίζοντες καὶ ἐφιλοδωροῦντο συναλλήλως λόγους παιδρῶν καὶ ἀστεϊσμούς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον χαρίεις. Φρουροὶ δὲ τινες, στολὴν φέροντες τοῦ πεζικοῦ τῆς γραμμῆς, παρὰ τὸ σύνθεσις εἰς τοὺς ναύτας, ἦσαν τοποθετημένοι ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς διαχωρίζουσας τὴν διὰ τοὺς ἀξιωματικούς ὠρισμένην θέσιν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ καταστρώματος. Ὁ Ἐρυθρὸς Πειρατὴς ἦτο μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης· ἡ ξανθὴ κόμη του ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων του κατὰ δακτυλίου ὑπὸ πῖλον ἐκ πράσινου βελούδου χρυσοκεντήτου. Ἐνῶ δὲ οἱ ἄλλοι ὑποδέεστεροι ἀξιωματικοὶ ἔκρυπτον εἰς τὰς ζώνας αὐτῶν τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ πιστόλιά των, ὁ Πειρατὴς ἀπεναντίας ἔφερεν ἐπιδεικτικῶς τὰ ἐδικὰ του ὅπλα. Ἔφερε ὑαταγάνιον εἰς τὴν ζώνην λιθοκόλλητον, πολύτιμον προῖον τῶν ἀνατολικῶν ἐργοστασιῶν. Ἡ κυρία Οὐίλν καὶ ἡ Γερτρούδη ἦσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἐπειδὴ δὲ εἰσέτι μυστήριον ᾗν δι' αὐτὰς ἡ φύσις τοῦ πλοίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο, οὐδεμίαν ἐδείκνυντο δυσπιστίαν. Ἡ παιδαγωγὸς ὤμως παρατηρήσασα τὴν παράδοξόν τινα ἀξιωματικῶν στολὴν διεκοίνωσε τοὺς συλλογισμούς αὐτῆς πρὸς τὸν Οὐίλντερ.

— Μέγα μέρος τῆς ζωῆς μου διήλθον εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπεν· ἀλλὰ καθὼς φαίνεται τὰ ἔθιμα μετεβλήθησαν ἐκτοτε· σήμερον λοιπὸν οἱ ἀξιωματικοὶ πάντοτε περιφέρονται ἐνοπλοὶ ἐν μέσῳ τοῦ πληρώματος;

— Ὄχι, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλντερ· τοῦτο ἐξαργάται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ πλοιάρχου.

— Ὁ πλοίαρχος οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι ἐπιδεξιότατος ναυτικός· νομίζω ὅτι καὶ τὸν τὸν εἶδα καὶ ὄχι πρὸ πολλοῦ χρόνου· οἱ τρόποι του καὶ ἡ συμπεριφορὰ καὶ αἱ ὁρέξεις του εἶναι παράδοξοι ὡς καὶ ἡ φυσιογνωμία του. Πῶς, ἀφοῦ σὰς ἔσωσεν ἀπὸ τὸ ναυάγιον σὰς ἐγκαθίδρυσεν ἐδῶ δευτέρόν του;

Ὁ Οὐίλντερ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐφάνη ἀμνηχανών.

— Πᾶν δίπλωμα ὑποπλοιάρχου, ἀπεκρίθη τέλος, παντοῦ καὶ πάντοτε εἶναι σεβαστόν· τὸ ἐδικόν μου λοιπὸν δίπλωμα μοῦ ἐγορήγησεν τὸν βαθμὸν μετὰ τὸν ὁποῖον μετ' ἐβλέπετε περιβεβλημένον.

— Εἰσθε λοιπὸν ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ.

— Ἀναμφιδόλως διότι πῶς ἄλλως ἦτο δυνατόν νὰ καθέξω οἶκν δῆποτε θέσιν ἐπὶ ἐθνικοῦ

πλοίου; Ὁ θάνατος· ἀρῆκε κενὴν τὴν θέσιν τοῦ ὑποπλοιάρχου τοῦ... βασιλικοῦ τούτου πλοίου, καὶ ἐγὼ ἔτυχα εἰς καλὴν περιστάσιν.

— Ἐννοῶ, ἐπανελάβεν ἡ κυρία Οὐίλη· ἔπειτα δὲ πιστεύω ὅτι καὶ πρότερον ἐγνωρίζετε ἤδη τὸν πλοίαρχον Ἐινδέγερ.

— Μάλιστα, συναπνηντήθημεν ἄλλοτε.

— Φέρει ὄνομα γερμανικὸν πρωτάκουστον εἰς ἐμέ· μολοντοῦτο ἐγνωρίσα ἄλλοτε ἐξ ὀνόματος τοῦλάχιστον ὅλους τοὺς ὁμοιοδόθιμους τοῦ ἀξιωματικοῦ. Εἶναι ἄρα γε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗτο ἡ οἰκογένειά του ἐγκατέστη ἐν Ἀγγλίᾳ;

— Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ ἴδιος εἰμπορεῖ νὰ σᾶς ἀποκριθῇ κάλλιον ἐμοῦ, καὶ ἰδοὺ πλησιάζει. Τρόντι ὁ πειρατὴς ἤρξατο πρὸς αὐτοὺς ψυχρὸς καὶ ἀμέριμνος· πρόδῳλον δὲ ἦτον ὅτι δὲν ἐπεζῆτει τὴν μετὰ τῶν γυναικῶν κοινωνίαν παρὰ ἐκ τῆς ὑποχρέωσης τὴν ὁποίαν ἡ φιλοξενία ἐπέβαλλεν εἰς αὐτόν. Μολοντοῦτο ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἦτο εὐγενεστάτῃ καὶ λίαν περιποιητικῇ, ἡ δὲ φωνὴ τοῦ γλυκεῖα ὡς ἡ ἀπόγειος αὐρα.

— Ἰδοὺ, εἶπε δεικνύων τὴν ὑποκύανον γραμμὴν τῆς γῆς, ἰδοὺ θεὰ εὐάρεστος βεβαίως πρὸς ὑμᾶς ἄλλὰ λίαν δυσάρεστος πρὸς τὸν ναῦτην.

— Πῶς, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, οἱ ναῦται ἔχουσι λοιπὸν τοσαύτην ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν μετὰ δυσαρεσκείας ἀφίνουσι τόσα ἑκατομμύρια ὁμοίωντων;

— Μεταξὺ τούτων κατατάττεσθε καὶ ὑμεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Πειρατὴς ἐλαφρῶς μειδιάσας· οἱ κίνδυνοι μάλιστα τοὺς ὁποίους διατρέξατε πρέπει νὰ ἐπνύξῃσαν ἐτι μάλλον τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν ἀντιπάθειάν σας· ἀλλ' ὅμως, ὡς βλέπετε, καὶ αὕτη δὲν στερεῖται ὅλως διόλου θελημάτων· καμμία λίμνη δὲν εἶναι γαλινιωτέρα καὶ δικυγεστέρα τοῦ μέρους τούτου τοῦ ὠκεανοῦ· ἐὰν ἤμεθα μοίρας τινὰς μεσημβρινιώτερον, θὰ σᾶς ἐδείκνυν λαμπρὰς τοποθεσίας· θὰ ἐβλέπετε ὄρους χαριεστάτους, βράχους ἀποτόμους, λόφους ἀνθοστολίστους, φαλαίνας παιζούσας ἐπὶ τῶν κυμάτων, καὶ ἄλιεις· ῥίπτοντας τὰ δίκτυά των· θὰ ἐβλέπετε τέλος πάντων πράγματα ἄξια νὰ πληρώσωσι σελίδας ὀλοκλήρους λευκώματος, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὐχαρίστως θὰ ἐρίσταντο καὶ οἱ ὠραιότεροι ὀφθαλμοί.

— Ἀ! βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὅλαι αἱ καλλοναὶ τῆς εἰκόνης σας λαμβάνονται ἀπὸ τὴν γῆν; Ἄλλως ὑπάγετε ὀλίγον πρὸς βορρᾶν, καὶ τότε καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δείξω τὴν θάλασσαν σας ἐξηγερωμένην καὶ ἀπαισίαν, νέφη μαύρα, βράχους ἀγρίους, ὑφάλους ἀνθρώποράγους.

— Ἡ φαντασία τῆς νεάνιδος λεγούσης ταῦτα ἦτον ἀκόμη πεπληρωμένη ἐκ φοβερῶν εἰκόνων, καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔστρεψε προφερούσης τοὺς λόγους· τούτους ὁ Πειρατὴς τὸ ἐνόησε καὶ παραιτῶς μετέβαλε τὴν συνδιάλεξιν μετὰ θαυμασίας ἐπιτηδεύσεως καὶ λεπτονοίας.

— Ὑπάρχουν ἄνθρωποι φρονούντες ὅτι ἡ θάλασσα οὐδεμίαν παρέχει εὐχαρίστησιν. Βεβαίως δυ-

σάρεστος εἶσαι εἰς τὸν νευριζὸν τὸν πίπτοντα ἀσθενῇ ἅμα πατήσῃ τὸν πόδα του ἐπὶ πλοίου· ἀλλὰ εἰς τὸν δυνάμενον νὰ κυριεύῃ τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἑαυτοῦ παρέχει πολλὰς καὶ ποικίλας εὐχαριστήσεις· διότι μὴ νομίζετε ὅτι καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τοὺς χοροὺς μας, τὸ θεατρὸν μας, τὴν ὀρχήστραν μας· ἔχομεν χορευτὰς ἱκανοὺς νὰ χορεύσωσι τακτικώτατα οἰονδήποτε χορὸν καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἀνέμος πνέει σφοδρῶς. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ ἐπάνω ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κεραίας τοῦ θώρακος εἶναι θαυμαστός ὑποκριτὴς εἰς τὴν τραγῳδίαν, ἰδοὺ δὲ καὶ ἄλλος μακρύτερον βωμολόχος, ὅστις θὰ διήγειρε τὸν γέλωτα καὶ ἀσκητοῦ μηδέποτε ἐπιβάντος ἐπὶ πλοίου· αὐτὸ νομίζω ὅτι εἶναι ὁ μεγαλύτερός του ἔπαινος.

— Ἐγὼ ὅμως φρονῶ, ὑπέλαβε χαριέντως ἡ κυρία Οὐίλη, ὅτι λέγετε καὶ τινὰς ὑπερβολὰς.

— Διόλου, κυρία μου, εἰμαι ἱστορικὸς ἀκριβὴς καὶ φιλαλήθης· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς παιδρότητας ἡμῶν, ἀμέσως σᾶς φέρω καὶ ἀποδείξιν τῶν λόγων μου. Ὑποπλοίαρχε Οὐίλντερ, ἄς σφυρίξῃ τὸ μαγικὸν τοῦ σφύριγμα ὁ ναύκληρος καὶ ἄς διατάξῃ ἐρεξίμον.

Ἡ διαταγὴ ἐδόθη· ὁ Νιχιτιγγάλης, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν ἄλλοτε εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον τῆς Ἀγκύρας, ἐπεφάνη πλησίον τοῦ μεγάλου ὀπαίου καὶ σφυρίζας σφύριγμα μακρὸν καὶ παρατεταμένον, ἐφώνησεν ἔπειτα διὰ φωνῆς ταύρου.

— Αἱ! ὅλοι εἰς τὸ ἐρεξίμον!

Ἡ πρόσκλησις αὕτη ἐφάνη ὡς ἦτον ἐπόμενον παράδοξος καὶ ἀκατανόητος εἰς τὴν Γερτρούδην, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δυσάρεστος εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀκουσάντων αὐτήν. Οἱ νέοι ναῦται ὅπου δῆποτε τοῦ πλοίου εὐρέθησαν, ἔστρεψαν ἀμέσως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν σφυρίγον, ὡς κύων θηρευτικὸς τείνει τὰ οὖς ὅπως ἀρπάσῃ τὸ πρόσταγμα τοῦ κυρίου του· ἅμα δὲ ἀκούσαντες τὴν μαγικὴν λέξιν ἠλλάλαξαν πανταχόθεν θορυβωδῶς, πᾶν δὲ σύμπτωμα ληθαργίας ἐξέλιπε καὶ οἱ νέοι ναῦται εὐρέθησαν ἐν μιᾷ στιγμῇ ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν του, ἀναβάντες μετὰ ταχύτητος ἀξιοθαυμάστου τὰς ἐκ σχοινίου κλίμακας.

Τὸ πλήρωμα διεμοιράσθη ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ἐπὶ τῶν ἰστῶν ἀναβάντες, μὲ ὅλην τὴν ἀντίστασιν τῶν ἄλλων, δέσαντες εἰς σχοινία κάρδους ἐκ δέρματος καὶ ἀντλοῦντες ὕδωρ κατέβρεχον ἄνωθεν τὸ κατὰστροφμα. Οὕτω δὲ καὶ στρατιῶται τοῦ ναυτικοῦ καὶ νεήλυδες ἄπειροι ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ στοιχεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο. Ἡ παράδουξ δὲ αὕτη βροχὴ προσέβαλε καὶ τινὰς ὑπαξιωματικούς, οἵτινες ὅπως ἐκδικήσωσι τὴν προσβληθεῖσαν ἀξιοπρέπειάν των ἔφεραν ἐπὶ τῆς πρώρας ἀντίαν τὸ στόμιον τῆς ὁποίας ἔστρεψαν κατὰ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν. Τὴν ῥοπὴν ταύτην τῆς πάλης διεδέχθη κίνημα ἄλλο ἀποφασιστικώτερον. Ἡμίτεια δωδεκάς στρατιωτῶν τοῦ ναυτικοῦ ὑπὸ δεκανέως διοικουμένη διαβόρχου καὶ περιρρέοντος ἐκ ἐολῆς κάρδου ῥιφθείσης ἐπ' αὐτοῦ ἄνωθεν

ἐπεχείρησε νὰ ἐφορμήσῃ ἐπὶ τῶν κεραίων· ἀλλ' ἡ ἐφοδος αὕτη ἦτο πολὺ δυσκολωτέρα δι' αὐτοὺς ἢ ἐκπόρθους φρουρίου. Οἱ πυροβολισταὶ χαιρεκάκως καὶ πονηρῶς παρότρυνον αὐτοὺς, ὁ δὲ Νιχιγγάλης δὲν ἠδύνατο νὰ παραπονεθῇ ὅτι εἰς τὴν περίστασιν κἀν ταύτην δὲν εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτύξῃ πᾶσαν τὴν ρητορικὴν αὐτοῦ δεινότητα. Ἡ ἐμφάνησις τῶν ἐκπορθητῶν τούτων ἐπὶ τῆς κεραίας παρήγαγε τοιοῦτον ἀποτέλεσμα ὅποιον σιγῆς μυῖνον περὶ ἱστὸν ἀράχνης. Οἱ ἐπὶ τῶν κεραίων ἐνόησαν ἐκ τῶν συνονοητικῶν βλεμμάτων τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μενόντων, ὅτι ἦν δεδομένη εἰς αὐτοὺς πᾶσα ἐξουσία ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν· διὸ συλλαβόντες τοὺς ἑαυτοῖς αὐτῶν ἔδωσαν ἐπὶ διαφόρων κεραίων, τοὺς δὲ λοιποὺς διὰ τῶν τραχαλιῶν ἀνέσυραν ἐπὶ τῶν ἱστῶν, χειροκροτῶντες καὶ ἐπαινετοῦντες τοῦ πλήθους. Ἐν τῇ σκηνῇ δὲ ταύτῃ πάντων ὑπέρσχει κατὰ τὴν ἐπιδειξιότητα καὶ ἀκρίβειαν μεθ' ἧς ἐξεπλήρωσε τὰ σοβαρά του καθήκοντα ὁ Ῥιχάρδος Φίδης, ὁ πρὸ πολλοῦ γνωστός εἰς ἡμᾶς· καθήμενος ἐπὶ τῆς ἀκρας κεραίας τινὸς μετὰ τοσαύτης ἡσυχίας ὥστε ἐκλήθητο ἐπὶ καναπέ, ἔλαβεν ἐκ τῶν λαφύρων διὰ μεριδίον του αἰχμάλωτον, τὸν ὅποιον συνέλαβεν ἀναβαίνοντα. Ὁ πλοίαρχος τὸν διέταξε νὰ τὸν δέσῃ εἰς τὴν ἄκραν σχοινίου.

— Ναι ναι, ἀπεκρίθη ὁ Φίδης, αἱ τραχαλῖαι τὰς ὁποίας μοῦ ἐξείλετε μετ' αὐτὸν τὸν αἰχμάλωτον δὲν εἶναι καλὰ καὶ ἐάν τῶρα κάμνῃ τόση ἀνισυσχίαν, τί θὰ κάμνῃ ὅταν δεθῇ μετ' σχοινίον! μὰ τὸν θεόν, κύριοί μου, ἔπρεπε νὰ δώσῃτε εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον πλέον κατάλληλον ἐνδυμασίαν, ὅτε ἀποφασίσαιτε νὰ τὸν στείλατε ἐπάνω· ἔχει τόσας τρύπας τὸ φόρεμά του ὅσα παράθυρα οἰκίας κινεζικῆς. Αἱ Σκιπίων Ἀφρικανέ, εὗρε μου κανέναν ῥάπττην καὶ στειλέμου τον διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ φόρεμα τοῦ παληκροῦ τούτου.

Ὁ Σκιπίων ἤρχισε τότε γενικὴν κατασκόπευσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εἰς ἐξίχνιασιν τοῦ ταλαιπώρου Ὀμέσπου, πρὶν δὲ τὸ δυστυχὲς θῆμα ἐνοήσῃ τὸν κίνδυνον καὶ προφυλαχθῇ, ὁ φιλόσοφος Σκιπίων τοῦ ἐπέραςεν εἰς τὴν μέσσην ἀρπάγην καὶ τὸν ὤψωσε ἀμέσως εἰς τὸν αἶρα.

— Πρόσεξε μὴ σοῦ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν! ἐφάνηκε ὁ Οὐίλδερ ἐκ τῆς πρύμνης.

— Ῥάπτῃς εἶναι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ μυῦρος, καὶ ἐάν ἡ τσόχα του δὲν εἶναι καλὴ καὶ δυνατὴ, ἂς παραπονήται εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

Ἐν τούτῳ δὲ τῷ βραχεῖ διαλόγῳ, ὁ τίμιος ἔκτωρ Ὀμέσπης εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὸν πρῶτον θρονό· ὁ Φίδης ἐκαλοκλήθηκε τότε ἐπὶ τῆς κεραίας, καὶ προσέδεσεν αὐτὸν στερεῶς ἀφῆσας εἰς αὐτὸν ἐλευθέρως μόνας τὰς χεῖρας.

— Διόρθωσε τώρα τὸ βρακίον τοῦ ναύτου τοῦτου, εἶπεν ὁ Φίδης· ἔλα, θάρρος! ἰδοὺ στιγμή νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βελόνην σου ὥς νὰ ᾄδουν εἰς τὸ τραπέζιον σου.

— Ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἔλεος εἰς ἐμέ! ἀνέκραξεν ὁ Ὀμέσπης παρατηρήσας τὸ κατὰ πλεονεξία ὕψος ἐπὶ

τοῦ ὀποίου ἦτον, ὡς ἀεραναύτης πρῶτον φορὰν ταξιδεύων εἰς τὰ αἰθέρια πελάγη.

— Ἐλα λοιπὸν, ἐπανάλαβεν ὁ Φίδης, τί ἀνοίγεις αὐτῷ τοὺς ὀφθαλμούς σου ὡς σκουτέλια, δὲν ἔλεπες τριγύρω παρὰ τὴν θάλασσαν καὶ ἔν κορμάτιον γῆς τοῦ Βασιμῆ. Ἐκκαμῃς, περίπατον τὸν ὅποιον καὶ ἄλλοι ἔκαμαν ἄλλα δὲν ἐκατέβησαν πλέον.

— Ὁ Ὀμέσπης ἐνόησε καὶ δὲν ἐνόησε τὴν φράσιν ταύτην τὴν ὑπαινιττομένην μίαν τῶν ἐν γῆσει ἐν τοῖς πλοίοις τιμωρίων, καὶ ἡ παραχῇ του ἐπηύξησε· ἀκόμη δὲ δὲν εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς παραχῆς του, καὶ κίνησις ἀσυνήθης ἐφάνη ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ πλοίου.

Κεφάλαιον Κ'.

Ἡ μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῶν ἱστῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ναυτῶν πάλη πολλοῦ ἀπείχε τοῦ νὰ περαιωθῇ· προσβολαὶ ἀρκούντως σπουδαῖαι ἐγένοντο, καὶ ὁ Πειρατὴς ἤρχισε μετακινούμενος ὅτι ἐγαλάρωσεν ἐπ' ὀλίγον τοὺς χαλινούς τῆς πειθαρχίας. Ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τούτου καὶ τῆς παραχῆς, φωνὴ ἠκούσθη ἔξωθεν τοῦ πλοίου ὥστε ἐξήρχετο ἐκ τῶν θυῶν τοῦ ὠκεανοῦ.

— Ποῖος φωνάζει τὸν Δελφίνα;

— Ὁ πατὴρ Ποσειδῶν εἶναι ὑπὸ τὸ πλευρόν σας.

— Καὶ τί ζητεῖ ὁ θεός;

— Ἐμαθεν ὅτι ξένοι τινεὶ ἦλθον εἰς τὸ κράτος αὐτοῦ καὶ ζητεῖ τὴν ἀδειαν νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν κατάστρωμα τοῦ Δελφίνος νὰ τοὺς ἐξετάσῃ.

— Καλῶς νὰ ὀρίσῃ.

— Ἀς τὸν εἰσαγάγουν ἀπὸ τὴν πρῶταν τοῦ πλοίου, διότι εἶναι ναυτικός· πολὺ ἐμπειρὸς καὶ δὲν κατὰδεχεται νὰ εἰσελθῇ ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ θαλάμου.

Ἐνταῦθα ὁ διάλογος ἔπαυσεν, ὁ δὲ Οὐίλδερ ἔστράφη ἐπὶ τῶν πετρῶν, δυσχερستهμένος διὰ τὸ μέρος τὸ ὅποιον ἠναγκάζετο νὰ λάβῃ εἰς τὴν χυδαίαν ταύτην κωμωδίαν. Νύκτης δὲ πελωρίου ἀναστήματος· ἐξῆλθε πάραυτα ἐκ τῶν κόλπων τοῦ στοιχείου τοῦ ὀποίου τὴν θεότητα περισταναὶ στυπικὰ ἀποστάζοντα ὕδατος· ἐπέιχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του θέσιον πολιᾶς κόμης, φύκη δὲ συλλεχθέντα ἐκ τοῦ πλοίου εἶχεν ὡς μανδύαν του. Ἐφερε δὲ εἰς τὴν χεῖρα τρεῖς αἰνάν. Οὕτως ἐνδεδυμένος ὁ θεὸς τοῦ ὠκεανοῦ ὅστις δὲν ἦτον ἄλλος τοῦ πρῶτου, πρὶν χωρήσῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετὰ τῆς ἀνηκούσης ἀξιοπρεπείας, περικυκλωμένος ὑπὸ συνοδείας νυμφῶν καὶ ναϊάδων γενειοφόρων, καὶ ἐστολισμένων κατὰ τύπον αὐτοῦ.

Φθάσας εἰς τὴν πρῶταν ἀπέναντι τῶν ἀξιοματικῶν, ὁ Ποσειδῶν τοὺς ἐχαίρετῃς διὰ τοῦ σκήπτρου του καὶ ἔπειτα ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὸν Οὐίλδερ ὅστις εὐρέθη ἠναγκασμένος νὰ υποφέρει τὸν διάλογον.

— Καθὼς βλέπω, υἱέ μου, εἶπεν ὁ Θεός, ἔχεις πλοῖον καλοκαμωμένον καὶ στερεόν καὶ τὸ πληρωμά του μοῦ φαίνεται ὅτι συγκρατεῖται ἀπὸ τὸ ἄνθος

τῶν τέκνων μου. Πόσον καὶ ἔχεις ὅπου ἀφῆκες τὴν ξηράν;

— Ὁκτὼ ἡμέρας περίπου.

Ἐνταῦθα ὁ στρατηγός, ὅστις μεγίστην ἐδείκνυε περιφρόνησιν εἰς τὰς τοιαύτας τελετάς, κατέλιπε τὸν ἐργάτην ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηριζόμενος ἐτήρει τὸ κέντρον τῆς ἀξιοπρεπειᾶς του· ὁ Ποσειδῶν παρετήρησε καὶ ἐμειδίασε.

— Δὲν θὰ σέ ἐρωτήσω, ἐξηκολούθησε, τὸν λιμένα ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχεσαι, διότι ἀκόμη βλέπω τὴν ἄμμον τοῦ Νευπὸρ κολλημένην εἰς τὰς γλώσσας τῶν ἀγκυρῶν σας. Δὲν ἔχω καὶ ἔτι ἐπιθεωρήσω ὅλους σας τοὺς ναύτας διότι ἔχω νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὸ πλοῖον τῆς Βαλτικῆς τὸ ὁποῖον θὰ ἀπαντήσω λεύγας τινὰς μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ.

— Εἴμεθα ἐν τάξει, ἐπανάλαβεν ὁ Οὐίλντερ· ἐνὸς πτόν σου ἔχεις ὅλον τὸ πλήρωμα καὶ εὐκαλον σοῦ εἶναι νὰ γνωρίσῃς ναύτας παλαιούς καὶ ἐμπείρους.

— Καὶ αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι;

— Καὶ αἱ δύο εἶδον καὶ ἄλλοτε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπομένως εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ ὑποστῶσι τὰς ἐξετάσεις σου.

— Ἡ νεωτέρα εἶναι τόσον ὡραία, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν ἐγεννήθη εἰς τὸ βασίλειόν μου, εἶπεν ὁ ἀβρόφρων ἡγεμὼν τῶν κυμάτων· ἀλλ' οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ἀπόκρισιν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ γέροντος Ποσειδῶνος. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἐντιμότης σου μὲ τὸ ἐπιτρέπη, θὰ παρακαλέσω τὴν νέαν αὐτὴν νὰ ἐξηγηθῇ μόνη.

Καὶ τότε χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλάχιστην προσοχὴν εἰς τὸ ὄργιλον βλέμμα τοῦ Οὐίλντερ, ὁ ψευδὴς θεὸς ἀπέτεινε τὸν λόγον ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Γερτρούδην.

— Ἐὰν ἡ ἐκθεσίς τὴν ὁποίαν περὶ σοῦ μοῦ ἔκαμαν, ὡραία μου κυρία, καὶ πρὶν τοῦ παρόντος ταξιδίου εἶδες ἥδη τὰ κυανὰ ὕδατα. Ἡμπορεῖς νὰ ἐνθυμηθῇς τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου εἰς τὸ ὁποῖον εὐρέθης;

Ἡ Γερτρούδη ἤλλαξε χρῶμα καὶ αἱ παρειαὶ τῆς ἀπὸ λευκαὶ ἐγένοντο ἐρυθραὶ καὶ ἀπὸ ἐρυθραὶ ὡχραὶ. Ἀπεκρίθη δέ.

— Ἐὰν ἐμβῶ εἰς τοιαύτας λεπτομερείας, θὰ σέ ἀπασχολήσω ἀπὸ ἀντικείμενα ἀξιώτερα τῆς προσοχῆς σου· ἰδοὺ λοιπὸν σοῦ δίδω τὴν βεβαίωσιν ταύτην· ἥτις θὰ σέ καταπείσῃ ὅτι πρώτην φορὰν δὲν ἐμβαινὼ εἰς τὴν θάλασσαν.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔρριψε μίαν γυναῖκα ἐπὶ τῆς πλατείας χειρὸς τὴν ὁποίαν ἔτεινε πρὸς αὐτὴν ἡ θεότης.

— Περιέργον τῷ ὄντι πῶς νὰ μὴ σέ γνωρίσω ἐκ πρώτης ὄψεως, ὑπέλαβεν ὁ Πειρατὴς ἀποθέσας εἰς τὸν κόλπον του τὴν προσφοράν· ἀλλὰ μήπως δὲ ἔχω καὶ ὀλίγας φροντίδας! Ἐὰν παρετήρουν τὰ βιβλία μου πρὶν ἔλθω εἰς τὸν *Δελφίνα* θὰ εὕρισκα τὸ ὄνομά σου ὀλόγραφον. Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι διέταξα ποτὲ τοὺς συνήθεις ζωγράφους μοῦ νὰ σχε-

διάσωσι τὴν ὡραίαν εἰκόνα σου διὰ νὰ τὴν δεῖξω εἰς τὴν Ἀμφιτρίτην.

Καὶ μετὰ τὰς βωμολοχίας ταύτας ὁ θεὸς προσεκλίνετο καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν παιδαγωγὸν ὅπως ἐξακολούθησεν τὰς ἐξετάσεις του.

— Καὶ σύ, κυρία, εἶπε, πρώτην φορὰν ἔρχεσαι εἰς τὸ κράτος μας;

— Λέγω ὀλίγον, ἂν σέ εἴπω ἑκατοστὴν, ἀπάντησεν ἡ κυρία Οὐίλν· πολλάκις ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ ἰδῶ τὴν μεγαλειότητά σου.

— Ἄ! ἄ! εἴμεθα παλαιοὶ γνωστοί! καὶ εἰς ποῖον μέρος ἀπηντήθημεν κατὰ πρώτον;

— Εἰς τὸν ἱσημερινόν, νομίζω, πρὸ τριάκοντα ἐτῶν.

— Τῷ ὄντι εἰς τὰ μέρη ταῦτα περιφέρομαι συχνάκις διὰ νὰ ἐξετάζω ὅλα τὰ πλοῖα τῆς ἐταιρίας τῶν Μεγάλων Ἰνδιῶν, ἢ τὰ Ἰσπανικὰ πλοῖα τὰ φορτωμένα διὰ τὴν Βρασιλίαν. Πολὺ πληθὸς αὐτῶν ἀπῆντησα κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅπου μοῦ λέγετε, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ τοὺς χαρακτηρισμούς σας.

— Φυσικὸν πρᾶγμα, διότι τριάκοντα ἐτῶν παρέλυσεν βεβαίως πολὺ τοὺς ἡλλοίωσεν, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγὸς μελαγχολικῶς μειδιάσασα. Ἡμῖν ἐπὶ πλοίου βασιλικῷ ἀξιοσημείωτον διὰ τὰς διαστάσεις του, διότι ἦν τρίκροτον.

Τὰς ἐξηγήσεις δὲ ταύτας ἡ κυρία Οὐίλν συνώδευσε διὰ προσφοράς δευτέρας γυναίκας, ἀλλ' ὁ πειρατὴς τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπληστία ἠΰξανε πάντοτε, ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσῃ ἐφαίνετο ἀπαιτῶν διπλάσιας τῆς προσφοράς.

— Αἱ πληροφορίαι σας πιθανὸν νὰ ᾔναι ἀληθεῖς, ἀπεκρίθη ὁ πειρατὴς, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τοῦ βασιλείου, ὡς καὶ τὸ τῆς πολυαριθμοῦ οἰκογενείας μου, μὲ ἀναγκάζουσι νὰ ἐξαρκῶ τὰ δικαιώματά μου πληρέστατα. Ἐρωτῶ λοιπὸν, ἐὰν τὸ πλοῖον ἐκεῖνο εἶχε σημαίαν;

— Μάλιστα εἶχε.

— Ἐπομένως ὕψωσε αὐτὴν κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸ ὀπίσω ἱστίον.

— Ὅχι δὲ, ἐκεῖνον τὴν ὕψωσεν εἰς τὸ ἐμπρὸς, διότι ἔφερεν ὑποναύαρχον.

— Ὡραία ἀπόκρισις διὰ γυναῖκα, ἀπεκρίθη ὁ Ποσειδῶν· ἀλλὰ πῶς ἐγὼ νὰ λησμονήσω τοιοῦτο πλοῖον; Δὲν ἔχετε ἄλλην τινὰ λεπτομερείαν ἀξιοσημείωτον νὰ μοῦ εἰπῆτε, ἴσως καὶ ἐνθυμηθῶ;

Τὸ πρόσωπον τῆς πρεσβυτίδος εἶχεν ἀπολέσει ἥδη τὴν ἐκφρασιν τῆς βεβαιωμένης ἀστειότητος ἣν εἶχε μέχρι τοῦδε, ἔλεγε δὲ ὅτι αὕτη ἐζητεῖ νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς ἀναμνήσεις τῆς.

— Ἀκόμη καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην, εἶπε, νομίζω ὅτι βλέπω παιδίον ὀκταετὲς τὸ ὁποῖον ἀπεκρίνετο εὐφρῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις ψευδοῦς Ποσειδῶνος.

— Ἦτον ὀκταετὲς μόνον; ἠρώτησεν ὁ Πειρατὴς.

— Ναί, ἀλλ' εἶχε νῦν πρῶτον καὶ μέγαν, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγὸς ἀτενίσασα ἀπαδαμυκτὶ τὸν νέον ἐξεταστήν τῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τὰ βλέμ-

ματά της προσηλώθησαν πολλάκις ἀφ' οὗτου ἔφθασεν εἰς τὸ πλοῖον.

— Καλῶς, καλῶς, αὐτὰ ἀρκοῦν, ὑπέλαβεν εἰπὼν ὁ πρωράτης μὴ νομίσας καλὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνάκρισιν εἰς ἣν ὁ Πειρατὴς ἐλάμβανε μέρος. Ὅλαι σὰς αἱ ἀποκρίσεις ἦναι πακτικαί, ἐλπίζω· ἀλλὰ πάλιν θὰ ἐξετάσω καὶ τὸ ἡμερολόγιόν μου, καὶ ἐὰν τὰ πάντα εἶναι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, θὰ ἀφήσω τὸν Δελφῖνα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, εἰδὲ καὶ μὴ, τότε ἂς ἦναι ἐξέβαιος ὅτι θὰ τῷ στεῖλω ἐναντίον ἄνεμον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΛΕΥΚΗ ΒΩΛΙΟΥ.

(Συνέχεια ὅρα Φυλλ. 70.)

Β'.

Ὁ Μαρσῶ εὗρε τὸν στρατηγὸν Δουμᾶ ὅστις τὸν ἐπερίμενε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φύλακος· ἐζήτησε μελάνην καὶ χάρτην.

— Τί μέλλεις νὰ πράξῃς; τῷ εἶπεν οὗτος τρομάξας ἐκ τῆς ταραχῆς του.

— Νὰ γράψω εἰς τὸν Καρρίερον, νὰ τῷ ζητήσω δύο ἡμέρας λέγων ὅτι ἡ ζωὴ του μοι ἐγγυᾶται τὴν ζωὴν τῆς Λευκῆς.

— Δυστυχῆ! ἐπανελάβεν ὁ φίλος του ἀρπάζων τὴν ἀρξαμένην ἐπιστολὴν, ἀπειλεῖς, καὶ σὺ ὁ ἴδιος εἶσαι ὑπὸ τὴν ἰσχύν του· δὲν ἀπειθήσας εἰς τὴν διαταγὴν ἣν ἐδέχθης νὰ μεταβῇς εἰς τὸν στρατόν; Νομίζεις ὅτι, ἀπαξ φοβούμενός σε, οἱ φόβοι του θέλουσι σταματήσει εἰς τὸ νὰ ζητήσωσιν εὐλογον πρόφασιν; Πρὶν παρέλθῃ μία ὥρα θέλεις συλληφθῆ, καὶ τότε τί θὰ δυνηθῇς καὶ δι' αὐτὴν καὶ δι' ἐσέ; Πίστευσόν με, ὅτι ἡ σιωπὴ σου προκαλεῖ τὴν λήθην της, διότι ἡ λήθη της μόνη δύναται νὰ τὴν σώσῃ.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Μαρσῶ ἐπανεπέσε μεταξὺ τῶν χειρῶν του· ἐφαίνετο ὅτι ἐσυλλογιζέτο βαθέως.

— ἔχεις δίκαιον, ἀνέκραξεν ἐγειρόμενος πάραυτα· καὶ συμπαρέσυρε τὸν φίλον του εἰς τὴν ὁδόν.

Ἄνθρωποι τινες ἦσαν συνηθρισμένοι περὶ τινὰ ταχυδρομικὴν ἁμαξάν. — Ἄν γείνη ὁμίχλη τὴν ἐσπέραν ταύτην, εἶπε φωνή τις, δὲν εἰδεύω τί θὰ ἐμποδίσῃ εἴκοσι παλληκάρια νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ ἀφαρπάσωσι τοὺς δεσμώτας· εἶναι ἐλεεινότης ἡ φύλαξις τῆς Νάντης. Ὁ Μαρσῶ ἐβρίγησεν, ἐστράφη, καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Τινγοῦ, ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ βλέμμα συνεννοήσεως καὶ εἰσέβη εἰς τὴν ἁμαξάν. — Εἰς Παρισίους! εἶπεν εἰς τὸν ἡνίοχον δίδων αὐτῷ χρυσόν, καὶ οἱ ἵπποι ἀνεχώρησαν μὲ τάχος ἀστραπῆς. Πανταχοῦ ἡ αὐτὴ σπουδὴ, πανταχοῦ διὰ τοῦ χρυσοῦ, ὁ Μαρσῶ ἐπετύγχανε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι οἱ ἵπποι θέλουσιν ἐτοιμασθῆ διὰ

Βυτέρπη τόμ. Η. φυλλ 71.

τὴν ἐπαύριον, καὶ ὅτι οὐδὲν ἐμπόδιον θὰ δυσκολεύσῃ τὴν ἐπιστροφὴν του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδείου τούτου ἔμαθεν ὅτι ὁ στρατηγὸς Δουμᾶς ἔδωκε τὴν παραίτησίν του, ζητῶν ὡς μόνην εὐνοίαν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς στρατιώτης εἰς ἕτερον στρατόν· ἐτέθη λοιπὸν κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ συνεδρίου τῆς δημοσίου σωτηρίας, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς Νάντην καθ' ἣν στιγμὴν τὸν ἀπῆντησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Κλισσῶνος.

Τῇ ὁγδόῃ τῆς ἐσπέρας ἡ ἁμαξά ἥτις περιεῖχε τοὺς δύο στρατηγούς εἰσῆρχετο εἰς Παρισίους. Ὁ Μαρσῶ καὶ ὁ φίλος του ἀπεχωρίσθησαν ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν ἀνακτόρων τῆς Ἰσότητος. Ὁ Μαρσῶ ἐβάδισε πεζῶς τὴν ὁδὸν Ἄγιος Ὀνώριος, κατέβη ἐκ τοῦ μέρους Σαινρόχης, ἐστάθη εἰς τὸν ἀριθμὸν 366, καὶ ἐζήτησε τὸν συμπολιτὴν Ῥοβεσπιέρρον.

— Εὐρίσκεται εἰς τὸ θέατρον τοῦ ἔθνους, ἀπεκρίθη νεάνις τις δεκαεξαετής· ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ ἐπανεέλθῃς μετὰ δύο ὥρας, συμπολιτα στρατηγέ, θὰ ἦναι ἐδῶ.

— Ὁ 'Ροβεσπιέρρος εἰς τὸ θέατρον τοῦ ἔθνους! Δὲν ἀπατάσαι;...

— Ὅχι συμπολιτα.

— Λοιπὸν! πηγαίνω νὰ τὸν εὕρω, καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχω, θὰ ἐπιστρέψω νὰ τὸν περιμένω ἐδῶ. Ἰδοὺ τὸ ὄνομά μου· ὁ συμπολιτὴς στρατηγὸς Μαρσῶ.

Ὁ Μαρσῶ μεταβάς εἰς τὸ θέατρον ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν 'Ροβεσπιέρρον καὶ εἶπε τὸ ὄνομά του. Ὁ 'Ροβεσπιέρρος τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὁ Μαρσῶ ἐνδίδων εἰς πρῶτόν τι αἰσθημα, ἀπέσυρε τὴν ἐδικήν του. Πικρὸν μειδίσμα διέβη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ 'Ροβεσπιέρρου.

— Τί θέλεις λοιπὸν ἀπ' ἐμέ; τῷ εἶπε.

— Συνδιάλεξιν τινων στιγμῶν.

— Ἐδῶ, ἢ εἰς τὴν οἰκίαν μου;

— Εἰς τὴν οἰκίαν σου.

— Ἐλθὲ τότε.

Καὶ οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι ταραττόμενοι ὑπὸ διαφόρων αἰσθημάτων, ἐβάδιζον πλησίον ἀλλήλων· ὁ 'Ροβεσπιέρρος, ἀδιάφορος καὶ γαλήνιος· ὁ Μαρσῶ, περίεργος καὶ τεταραγμένος.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν οὗτος ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὴν τύχην τῆς Λευκῆς, ὁ ἄνθρωπος περὶ τοῦ ὁποίου ἤκουσε τοσαῦτα ἀδόξενα, οὕτινος τὸ ἀδιάφορον μόνον ἦτο προφανές, ἀλλ' οὕτινος ἡ δημοτικότης ὤφειλε νὰ φανῇ πρόβλημα. Τῶνόντι, δὲν μετεχειρίσθη, διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, οὐδὲν τῶν μέσων ὅσα μετεχειρίσθησαν οἱ προκατοχοὶ του. Δὲν εἶχε οὔτε τὴν ἐπαγωγὸν εὐγλωττίαν τοῦ Μιραβώ, οὔτε τὴν πατρικὴν εὐστάθειαν τοῦ Βαλλῆ, οὔτε τὸν ἐξαισιὸν ὀργασμὸν τοῦ Δαντῶνος, οὔτε τὴν γόνιμον αἰσχρολογίαν τοῦ 'Εβέρτου· ἂν εἰργάζετο ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, εἰργάζετο λαθραίως καὶ χωρὶς νὰ δίδῃ λόγον εἰς τὸν λαόν· ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἰσοπεδώσεως τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἐνδύματος, διέτῃρσε τὴν γλῶσσάν του εὐγενῆ καὶ τὸ ἐνδυμά του